

[Undervisningsministeren.]

maksimumsbeløb pr. barn på henholdsvis 5, 4 og 3 kr. + procenttillæg afhængigt af skolelægens medhjælpsforhold.

Refusionsbegrænsningen pr. barn gælder imidlertid efter den ved lov nr. 117 af 12. april 1957 gennemførte ændring af § 11, stk. 2, ikke, når der som skolesundhedsplejerske er ansat en sundhedsplejerske med kursus fra Århus universitet.

Hele denne refusionsordning er efterhånden blevet temmelig kompliceret. Ydermere er der nu rejst krav om en forhøjelse af skolelægenes og skolesundhedsplejerskernes vederlag, og en eventuel forhøjelse af disse vederlag bør næppe udelukkende udredes af kommunerne og de private skoler. For at undgå en lovændring hver gang, skolelægenes og skolelægemedhjælpernes honorarer skal forhøjes, vil det være hensigtsmæssigt, at hele refusionsordningen udtages af loven og erstattes af en bestemmelse om, at statens tilskud til kommunernes og de private skolars udgifter til skolelægeordningen fastsættes af undervisningsministeren efter godkendelse af finansudvalget. Princippet om, at statens tilskud ikke kan overstige 50 pct. af udgiften, fastholdes i loven.

Under hensyn til, at skolelægeordningen nu har bestået siden 1947 og således må anses for indarbejdet og gennemprøvet, er det under punkt 8 foreslået, at bestemmelsen om en revision af loven hvert 5. år udgår.

Bestemmelsen om ændring af refusionsreglen i § 11, stk. 2, foreslås sat i kraft fra 1. april 1961, idet det vil være naturligt, at statens tilskud som følge af en eventuel forhøjelse af skolelægenes og skolelægemedhjælpernes vederlag kan forhøjes fra dette tidspunkt.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Jeg tillader mig endelig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om offentlig skolebespisning.*

Den første lov om skolebespisning gennemførtes i 1902. Senere blev reglerne om skolebespisning optaget i et særligt kapitel i lov om offentlig forsorg af 20. maj 1933. Skolebespisningsbestemmelserne i forsorgsloven ændredes flere gange, senest ved lov

nr. 169 af 29. april 1960. Da socialministeren i folketingssamlingen 1960-61 fremsatte forslag til en ny lov om offentlig forsorg, var der i forslaget kapitel XI (§§ 73-75) optaget bestemmelser om skolebespisning, der i det væsentlige svarede til de hidtidige bestemmelser i forsorgslovens §§ 285-88. Under behandlingen i folketinget af forslaget til ny forsorgslov blev der under henvisning til den rationalisering af forsorgslovgivningen, som bl. a. var forslaget formål, fremsat ønske om, at reglerne om skolebespisning udgik af forsorgsloven og optoges i skolelovgivningen. Bestemmelserne om skolebespisning blev herefter udtaget af lovforslaget.

Bestemmelserne i det nu foreliggende lovforslag svarer i det store og hele til de i den nugældende forsorgslov indeholdte regler om offentlig skolebespisning.

Jeg skal gennemgå lovforslaget i hovedtræk og i øvrigt angående enkeltheder tilføje mig at henvisne til bemærkningerne til lovforslaget.

Forslagets § 1 indeholder bestemmelser om kommunernes ret til at iværksætte skolebespisning. Efter forsorgslovens § 286 er kommunernes ret til at yde vederlagsfri skolebespisning — bortset fra de tilfælde, hvor hensynet til barnets helbredstilstand gør bespisningen ønskelig, eller hvor barnet lider under utilstrækkelig ernæring — begrænset til at omfatte børn i hovedskolen (1.-8. klasse) og 9. klasse. Denne bestemmelse er blevet forstået således, at bespisningen kan iværksættes for børn i skolens 9 første klasser, herunder 1. og 2. realklasse. Ud fra bl. a. ernæringshygiejniske synspunkter må det anses for naturligt, at der gives kommunerne adgang til at etablere skolebespisning også for børn i 10. klasse (3. realklasse) og for børn i børnehaveklasser, hvor sådanne oprettes.

Denne opfattelse støttes af sundhedsstyrelsen.

Ændringsforslaget medfører kun en mindre forøgelse af statens udgifter, idet stats-tilskud som hovedregel fortsat kun skal kunne ydes til kommunernes udgifter i hovedskolens første 7 klasser. Der skal dog efter forslaget også kunne ydes tilskud til udgifterne til mælk og vitamintilskud til børn i børnehaveklasserne.

I § 2 er foretaget den formelle ændring,

[Undervisningsministeren.]

at tilskud til kommunernes udgifter til skolebespisning, der efter de nugældende bestemmelser i forsorgslovens § 288, stk. 2, udredes af den fælleskommunale udligningsfond, efter forslaget afholdes af statskassen.

Da reglerne om skolebespisning i forsorgsloven af 20. maj 1933 med senere ændringer ophæves den 1. april 1962, fra hvilket tidspunkt lov nr. 169 af 31. maj 1961 om offentlig forsorg træder i kraft, må den nye lov om skolebespisning få virkning fra denne dato.

Jeg tillader mig at anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Uden for dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem hr. Axel Kristensen, for at han som ordfører for forslagsstillerne kan fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Jeg henstiller, at der er ro i salen under forhandlingen.

Ordføreren for forslagsstillerne (Axel Kristensen): Jeg skal hermed have den ære for de ærede medlemmer hr. Henry Christensen, hr. Erik Eriksen, hr. Gottschalk-Hansen, hr. Peter Larsen, hr. Poul Møller, hr. Poul Sørensen, hr. Thestrup og mig selv at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om regulering af bymæssige bebyggelser. Disse navne betyder altså, at det er det konservative folkeparti og venstre, der fremsætter lovforslaget.

Efter lovforslaget udgår ordene:

„for perioder, der kun i særlige tilfælde kan være på under 15 år“

af § 1, stk. 1, i gældende lov og erstattes i § 5 med ordene:

„Under inderzoner skal mindst indtages så store arealer, at disse områder kan anses tilstrækkelige til dækning af efterspørgslen i de følgende 15 år efter byggegrunde og andre arealer til den bymæssige udvikling.“

Den nugældende formulering kan læses således, at en byudviklingsplan skal ligge fast i 15 år. Dette kan ikke læses ud af den her foreslåede formulering.

Nyt er endvidere 2. punktum i § 5 med følgende ordlyd:

„Ved afgørelsen heraf skal det tilstræbes, at trafikken mellem boliger og arbejdssteder bliver mindst mulig.“

Man vil altså ikke fremtidig efter lovforslagets ordlyd kunne inddrage arealer og inderzoner til boligbyggeri uden samtidig at tilgodese de nødvendige erhvervsarealer, og for så vidt tilgrænsende eksisterende boligarealer ikke har tilsvarende erhvervsarealer, skal sådanne altså inddrages i skønnet.

I den nuværende § 5 står der, at der navnlig skal tages hensyn til det stedlige byggebehov. I den nye formulering sidestilles betydningen af fællesbehov i et større område med det stedlige.

Bestemmelserne i gældende lov om, at der ved zoneinddeling skal tages hensyn til planlagte, nu eksisterende tekniske anlæg, udgår efter lovforslaget og erstattes med et nyt stk. 2 i § 6, efter hvilket det pålægges kommunerne at sørge for, at de fornødne tekniske hovedanlæg for mindst 5 års behov for byggearealer er til stede.

I § 5 er indføjet et nyt stk. 2, der pålægger pligt til en revision af en byudviklingsplan, når de frie inderzonearealer er kommet ned på et skønnet behov i 7 år.

Jeg må tilstå, at jeg føler mig som i en hønsegård. Jeg kan ikke høre, hvad jeg selv siger, sådan tales der i salen.

Formanden: Jeg gentager min henstilling om, at man hører taleren i ro.

Ordføreren for forslagsstillerne (Axel Kristensen): I et nyt stk. 3 i § 5 gives der fri adgang til når som helst at overføre arealer til inderzone.

Behovet for byggearealer er et skøn. Derfor indsættes som et nyt stk. 4 i § 5 en bestemmelse om, at inderzonearealernes størrelse ud over behovskønnet også skal være tilstrækkeligt til at fremkalde en naturlig prisdannelse i området.

Jeg har allerede nævnt det nye stk. 2 i § 6. Det nye stk. 3 i § 6 har til formål at sikre, at arealer, der dyrkes, ikke belastes med afgifter til tekniske anlæg, før de udstykket.

Efter § 6, nyt stk. 4, kan der ydes en hjælp til kommuner, der ikke økonomisk kan klare byggemodningen, derved at boligministeriet kan stå i forskud med de nødvendige anlægsudgifter og renterne heraf.